

Među siromašnima i bolesnima

Među siromašnima, bolesnima i djecom tražio je snagu potrebnu za ostvarivanje velikog projekta kojim ga je Bog tada opteretio. Bila je to škola patnje za jačanje duše kao priprema za svoju zadaću.

1.01.1925.

“Što biste željeli raditi da ste bogati, vrlo bogati?” Ovo je neobično pitanje postavio mladi otac Josemaría, još netom zaređen kada je krenuo na svoj prvi

zadatak u Perdigueru, seoce s nekih 800 stanovnika, u blizini Zaragoze.

Razgovarao je sa sinom obitelji s kojom je stanovao, dječakom koji je provodio svaki dan pasući koze i kojega je svaku večer učio katekizam kao pripravu za Prvu svetu Pričest. “Jednoga dana, da bih vidio koliko je naučio, sinulo mi je da ga pitam:

‘Što bi želio raditi da si bogat, veoma bogat?’

‘Što znači biti bogat?’ odgovorio je.

‘Biti bogat znači imati puno novca, imati banku...’

‘A...što je to banka?’

Objasnio sam mu jednostavno i nastavio: ‘Biti bogat znači imati puno zemlje i, umjesto koza, velike krave. Ići na sastanke, mijenjati odijela tri puta dnevno... Što bi radio da si

bogat?’ Širom otvori oči i konačno izusti: ‘Jeo bih puno zdjela juhe s vinom.’

Sve se naše ambicije svode na to; ništa nije vrijedno. Čudno, ali nikada nisam zaboravio tu priču. Pogodila me je i tjerala na razmišljanje: ‘Josemaría, govori ti Duh Sveti.’ Bog je u svojoj mudrosti to učinio da me pouči kako se zemaljske stvari, sve zemaljske stvari, svode na to: vrlo, vrlo malo.”

Stigao je u Perdiguera tri dana nakon svoga ređenja, kao hitna zamjena za ondašnjeg svećenika. Bilo je to selo gdje Bog rekao laku noć, u tada potpuno nerazvijenoj regiji. Prva stvar koju je trebao učiniti bila je očistiti crkvu. Druga stvar: reorganizirati misno slavlje. Uveo je pjevanu Misu, blagoslov s Presvetim Sakramentom, ispovijedi, katekizam... Vladalo je naime veliko neznanje i nemar. U kratkom se

vremenu duhovna klima promijenila do te mjere da se pedeset godina kasnije, u vrijeme njegove smrti, ljudi i dalje sjećaju kratkog boravka oca Josemarije.

Bez obzira na sve mladi je svećenik bio svjestan da ga Bog zove na drugi zadatak, njemu još nepoznat. Kada se stari župnik vratio u selo i on se vratio u Zaragozu s idejom da završi svoj studij prava. To je i učinio, i to uobičajeno, s dobrim ocjenama. S dopuštenjem nadbiskupa odselio se u Madrid radi doktorata, što se u ono vrijeme moglo samo u španjolskom glavnom gradu, na Središnjem Sveučilištu. Smatrao je da će tamo puno lakše moći provesti ono što Bog od njega želi.

U Madridu se odmah susreo s bijedom siromašnih stanovnika predgrađa gdje su živjeli uglavnom pridošlice sa sela koji su sanjali o obećanom poslu u industriji grada.

Smjestio se u skromnom stanu za svećenike, u ulici Larra kojeg je sponzorirala Kongregacija apostolskih dama Presvetog Srca Isusovog. Ove su žene vodile brigu o zakladi za siromahe i o mnogim drugim karitativnim djelima: o vjeronauku u područjima bez škole, posluživanju hrane za siromašne, večernjoj školi, domovima zdravlja. Otac Josemaría se odmah stavio na raspolaganje u tim službama, pomagao je svim marginaliziranim ljudima i surađivao je si tim svetim ženama dok je pohađao svoj studij.

U Madridu

Od 1927. do 1931. bio je kapelan Zaklade za bolesne, posvećene pomaganju ljudima koji su, napušteni od svijeta, bili laki plijen protukatoličkih ideologija i često neprijateljski raspoloženi prema svećeništvu. Mnogo godina kasnije, kada se ponovo vratio posjetiti taj dio

Madrida, sada već potpuno drugačiji, sjećao se, “Kada mi je bilo 25 često sam dolazio u ova nerazvijena područja da bih brisao suze, da bih pomogao potrebitima, da donesem malo topline djeci, starcima i bolesnima; i da zauzvrat primim mnogo ljubavi a... ponekad i udarce kamenjem.”

Hodao je s jednog kraja grada na drugi noseći sakramente bolesnima i umirućima prema informacijama Apostolskih dama. Slušao je i ispovijedi djece. Sjeća se da ih je na tisuće pripremio za Prvu Svetu Pričest u tom području. Nije manjkalo dramatičnih i napetih osobnih situacija koje je on blažio milosrđem i naukom vjere.

Škola trpljenja

Ispravno je naslućivao da Božji plan za njega nije u ovom širokom djelu milosrđa. No ipak, bacio se u taj posao srcem i dušom, pogotovo

nakon što je 2. listopada 1928. vidio što sve treba osnovati. Među siromašnima, bolesnima i djecom – crpio je snagu potrebnu za provedbu tog ogromnog projekta kojim ga je Bog tada opteretio. Bila je to škola trpljenja u kojoj će mu duša ojačati za ispunjenje svog poslanja.

Kasnije će poučavati svoje duhovne sinove, pozvane u Sveti red da moraju biti sto posto svećenici, svećenički svećenici, svećenici u službi duša. “Služenje je najveća radost koju duša može iskusiti, i to je ono što mi svećenici moramo raditi. Danju i noću na usluzi svima – inače, nismo svećenici. Svećenik mora voljeti i mlado i staro, siromašne i bogate, bolesne i djecu. Treba se dobro pripremiti za služenje sv. Mise. Treba lijepo primati i brinuti se za svaku pojedinu dušu, poput pastira koji poznaje svoje stado i svaku ovcu zove njezinim imenom. Mi svećenici nemamo prava. Volim se zamišljati

kako sam svačiji sluga, i ponosim se time.”

Dok se predavao tom neumornom svećeništvu milosrđa, činilo se da mu duša sjaji Božjom svjetlošću. Držeći se čvrsto glavnog cilja, izvikivao je ili ponekad pjevušio ovu Isusovu želju: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?* (“Oganj dođoh baciti na zemlju; pa što hoću ako je već planuo!”).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/medu-
siromasnima-i-bolesnima/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/medu-siromasnima-i-bolesnima/) (7.08.2025.)